07/12/2021

Резултати от Рождественския конкурс за детско есе на Софийска света митрополия

Софийска света митрополия, с благословението на Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Неофит, организира детски конкурс за есе във връзка с предстоящия празник Рождество Христово.

Темата за всяко есе бе „Как се ражда Христос в нашето сърце“, като целта е децата да споделят как разбират радостта от Христовото Рождество.

Жури на конкурса бяха Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит, д-р Андрей Касабов, началник на Културно-информационния отдел на Софийска митрополия, както и Весела Игнатова и Пламен Михайлов, редактори в официалния сайт.

На следващите редове публикуваме трите най-добри детски есета, участвали

в конкурса, в реда на тяхното получаване. Ще се свържем с всеки от участниците за да уточним начина за получаване на техните подаръци.

Рождество на Спасителя

Валентин Валентинов Железов от гр. Карнобат, 14 г.

Имало едно време една далечна земя. В нея управлявали лоши, алчни и самовлюбени царе. Народът търпял тежки унижения и наказания за измислени закони. Хората страдали, бедствали, боледували, но нямали кого да помолят за помощ.

В една много студена декемврийска нощ, земята притихнала в студената завивка на снега. Небето било ясно и като никога обсипано със звезди, които сякаш били дошли да станат свидетели на нещо необичайно. И ето, точно в полунощ, на тъмния небосклон се появила светлина и в нея изгряла с топло сияние голяма и ярка звезда. Нейната светлина огряла земята и сякаш чудна топлина и надежда събудили хората. Тази звезда била за тях знакът, че се е родил Спасителят на човеците.

Бог изпратил своя Син, който се родил в обора от избраната Дева Мария. Овчарите първи видели звездата и с радост се прегърнали. Мъдреците от Изтока тръгнали със свети дарове да го посрещнат и поздравят. Вече нищо нямало да бъде същото в тази земя. Спасителят дошъл и извършил много чудеса, помагал на хората и ги учел как сами да си помагат. В тежки моменти и в беда те зовяли Неговото име и той им давал силата, сочел им верния път, вършел чудеса за тяхното спасение.

Това се случило преди повече от две хиляди години. Рождествената нощ е празник и до днес. Хората ликуват и празнуват неговото идване. И нашето семейство очаква с нетърпение този велик християнски празник. Всяка година се събираме всички около празничната трапеза. На нея има седем постни ястия и питка с паричка. До масата е сложен панер със слама – простичкото ложе, в което се е родил малкият Иисус. Чакаме Го… В камината гори бавно бъдникът – дървото, което татко е приготвил още през лятото. На стената пред иконата баба пали малко кандило и се моли. Дядо тръгва със запаления тамян да прекади всеки ъгъл от дома ни. Щастливи сме, че сме заедно и се обичаме. Щастливи сме и благодарни, че имаме всичко от което се нуждаем – дом, хляб, семейство и много любов. Той е тук, у дома, с нас на скромната ни трапеза.

Полунощ е. Излизам навън и търся в небето ярката витлеемска звезда. Всички звезди трепкат, сякаш радостни и те в тази велика нощ. Но най-ярката от тях, тази, която ми дава любовта и силата, е в моето сърце. Наричаме я Вяра!

Как Христос се ражда в нашето сърце

Ирина Цветанова Тошева от с. Гара Елин Пелин, 13 г.

Бог е любов. Той обича всички хора – и добрите, и лошите. Така и ние трябва да Го обичаме, защото любовта към Бога е една от основните три християнски добродетели – вярата, надеждата и любовта. Тези добродетели не могат една без друга. Ако няма надежда и любов, то не може да има вяра. Ако няма вяра и любов, то няма и надежда. Същото е и с любовта към Господ. Тя не съществува, ако няма вяра и надежда.

Господ чука на вратата на сърцето на всеки човек, но често ние не я отваряме и не допускаме любовта към Бога да се роди и живее в нас. Той винаги ни дава възможност за това чрез изпитания, на които повечето от нас се пречупват, а тези, които ги преминат – имат в сърцето си любов към Бога. Те изпитват неизказана благодат, щастие и мир. Те са удостоени с велика божествена радост, светлина и топлина.

Някои от предпоставките за придобиване на Христовата любов са малки, прости и лесни, но Бог вижда в тях голяма вяра, безкрайна надежда и неразрушима любов към Него. Господ удостоява всеки с чисто сърце със

своята благодат. Любовта към Бога е пътят към тази благодат. Някои от малките неща, които можем да правим в забързаното ни всекидневие са: да се прекръстим, като минем покрай православен храм или преди всяко ново начинание, да се молим през свободното си време, да направим няколко поклона, да се причащаваме и изповядваме, да спазваме Божиите заповеди, да не се гневим и сърдим напразно, да помагаме на хора в нужда и много, много други.

Но в какво се състои тази любов и защо е важно да я имаме в сърцата си? Със сигурност тя не е като плътската, временна и веществена любов. Тя е много по-голяма и специална. Тя дава животворна сила на тези, които вървят по трънливия и нелесен, но правилен и спасителен път към Бога. Тази любов е толкова важна за душата, колкото храната за тялото. Тя е ключът към райските врати за тези, които я имат в сърцата си.

На Рождество Христово – празникът, на който Господ Иисус Христос се смири толкова много, като прие човешката плът, че по никакъв начин не можем да Му се отблагодарим, трябва поне да помислим за Бога. Да оставим земните досадни грижи, които ни водят към материалното и да Му се помолим. Аз всяка година се радвам много на празника. Разбирам, че както Христос се е родил на земята, така любовта към Него може да се роди в сърцето ми, ако я приема. На този ден се обръщам към Господ с благодарствена молитва, участвам в светата Литургия и после в усамотение се отдавам на спасителни помисли. Мисля си за величието на Божията любов, за чудесата, които Иисус Христос е извършил, за примера, който ни е дал, само и само да ни привлече към Себе Си и да ни избави от тежестта на греховете.

Така Христос се ражда в моето сърце! Дано с наближаването на Рождество Христово повече хора отворят сърцата си за Него, за да усетят поне частичка от божествената любов и от онази дивна радост, с която някога ангелите и мъдреците са приветствали родилия се Богомладенец. Честито Рождество Христово!

Как се ражда Христос в нашето сърце?

Ивана Георгиева Стефанова от гр. Самоков, 14 г.

Човекът винаги е искал да изгражда добър пример, който ще подлежи на подражание от останалите, което е било и все още е едно от уникалните човешки черти. За да постигнем този идеал трябва и да имаме на първо

място човещина и добрина. Когато имаме тези тъй уникални черти, създаваме надеждата някой да последва нашия пример и да стане по-добър човек. За да се покаже кое е правилното, някой трябва да се опълчи на лошото и неправилното, за да изтъкне добрия пример за следване занапред. Без пример ние понякога не можем да разберем кое е правилното или да го разграничим от лошото. Всеки човек, независимо на каква възраст, трябва да създаде идеала си за добро, трябва да преоткрие светлината в себе си, да върви по светите стъпки на доброто и да се остави то да го води напред. Раждането на най-голямото добро доведе до тези свети идеали. Не бе ли този ден в миналото, нашият свят може би нямаше да бъде изпълнен с толкова добрина, макар и понякога да не я виждаме пряко с очите си, защото понякога най-хубавите неща не винаги се виждат с очите, а с душата.

Раждането на светлината и доброто. Святото раждане на Иисус Христос донесе земното щастие, светлината и доброто, и породи искрата на добрината в хорските души. Преоткриването на доброто е важна част от моя живот, както и на всеки друг. Още от малки знаем как да постъпваме с добро във всички ситуации, пред които сме изправени. Чувствата ни не винаги могат да се опишат с думи, те са доста сложно нещо според мен. Освен действителното раждане на Иисус Христос, тогава се ражда и добротата в човека и се осветява пътят към по-доброто.

Дори и да не съм присъствала на този свят момент, примерът и всички извършени дела (от Него – бел. ред.) дават също огромен идеал за добро. Мисълта за това нещо ми дава представа как на първо място трябва да изразяваме човещина, да излъчваме милосърдие и да бъдем позитивно настроени към всичко и всекиго. Наближаването на Рождество Христово ми дава искра към стремежа да бъда по добър човек, да размисля над грешките си и да не ги повтарям повече. Вярата е едно от най-важните неща, които трябва да притежава всекиго от нас. Истински стойностните неща не могат да се видят, те могат само да се почувстват, да преминат през душата ни като лек ветрец и да ги почувстваме със сърцето си. Вярата за мен е едно от най-важните неща, вярата в по-добрите дни и вярата в доброто ме карат да продължавам все напред и напред. Магията на Коледа за мен не се крие в материалните неща, тя е в нещата, невидими за нас, които трябва да ги почувстваме и да се опитаме да ги разберем. Трябва да се стремим към святост, вместо към материалните потребности. Всички трябва да си припомняме кои са наистина важните неща, с идването на тези важни празници трябва да си припомняме да бъдем по-добри, да си помагаме, да се радваме на малките моменти и да проявяваме човечност във всеки момент.

Раждането на Христос в моето сърце е картината, в която светостта се изтъква, светлината е на показ, изпълнена само с красота, хубави чувства и емоции. В душата семето на добротата расте и расте с всяка изминала благородна постъпка и така се изгражда постоянно, ден след ден. Нужно е да си спомняме благородните постъпки на всеки, особено тази на Иисус Христос, от където започва едно по-добро начало за хората. Тази картина, изпълнена само с красота, е една блестяща част от моето сърце, искра блестяща и в най-мрачните дни, надежда за промяна към по-добро.

bg-patriarshia.bg